

Forfatter: Lorenzen, Carl Henrik

Titel: BREV FRA: Lorenzen, Carl Henrik (1829-03-20)

Citation: Lorenzen, Carl Henrik: "BREV FRA: Lorenzen, Carl Henrik (1829-03-20)", i *Breve fra Italien skrevne i Aarene 1828 og 1829*, Bianco funo & Schneider, s. 161. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002032317-000-shoot-L0020323170000043.pdf> (tilgået 23. juli 2024)

Anvendt udgave: Breve fra Italien skrevne i Aarene 1828 og 1829

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Pompeji, den 20 Marts 1829.

— — — Hele denne Uge, lige fra i Søndags, havde Vesuv været meget urolig; om Dagen svævede en høi og mørk Dampsky t Pinieform over Toppen, og om Aftenen, saasnart det blev mørkt, begyndte dens nederste Deel at gløde, formodentlig af Gjenskinnet fra Kraterbunden Et Par Gange saae jeg, eller troede at see gjennem Kikkerten en Mængde gloende Stene fare op i denne Sky og falde lige ned igjen. Det havde længe været vor Hensigt at bestige Bjerget, naar vi først kunde vente, at det vilde sætte sig lidt i Bevægelse. Hvor man kom i Byen, taltes der om, at det ikke vilde vare meget længe, og flere Neapolitanere, der ere, hvad deres Bjerg angaaer, fuldkomment ligesaa rolige og trygge, som vi pleie at være ved et fjernt Tordenveir, havde lovet os, at det snart vilde give en Forestilling paa sin Viis.

Igaar Eftermiddags kom jeg hjem fra en Kjøretour i Omegnen og ilede strar ned paa Broen, da jeg ved at kjøre forbi havde seet en Mængde Mennesker stimle sammen, og af deres Miner og Gebærder nok havde kunnet mærke, at der var noget Overordentligt paafærde. Imidlertid da jeg kom derned, var Aarsagen til dette Sammenløb en ganske anden, end jeg havde formodet. En halvsnogen Karl, som jeg spurgte, om de ikke saae efter den omtalte Dampskyes meget forandrede og næsten truende Udseende, svarede mig leende af fuld Hals, at der var skeet et Mord; den Smule Røg kunde skjytte sig selv. Jeg gik s. 162nu ikke destomindre et godt Stykke ud paa den lange Mola og betragtede Bjerget. Skyen blev større og større, og bestandig væltede sig nye Masser frem, som Vinden, der begyndte at reise sig, drev ud over Søen. En enkelt Gang troede jeg at skjelne nogle smaa sorte Prikker i en betydelig Høide: maaskee var det de Stene, som syntes gloende i Mørke. Da jeg kom hjem igjen til mit Logis, var min Reisefælle alt tilstede; han havde iagttaget samme Phænomen, og flere kyndige Folk havde fortalt ham, at Bjerget upaatvivleligt vilde blive meget uroligt næste Nat. Her var altsaa ingen Tid at spille. Klokken var allerede over fem, og der var endnu mange Ting at besørge. Men inden Klokken slog syv, havde vi faaet Alting bragt istand; en Madkurv havde Tjeneren fyldt med Viin og alslags gode Sager, vor Vadsæk var pakket og en Vogn bestilt, hvori vi da rullede afsted, i Haab om at gaae ret mange Farer imøde, siden vi ikke paa anden Maade kunde vente nogen Nydelse eller Tilfredsstillelse af vor Videbegjærlighed. Ild er, som bekjendt, ikke at spørge med, hverken naar man bærer den i Haanden, eller kommer den alt for nær.

11

Veien til Resina, en Flække, hvor man dreier af til Vesuv, er ikke stort Andet end en bred Gade, paa begge Sider besat med høie og største Delen vel vedligeholdte Huse. Den er brolagt, ligesom alle Gader i Neapel, med store, fiirkantede, tykke Fliser af Lava, som maa være af den tætteste og mindst porøse Sort, der gives. Det er utroligt, med hvilken Lethed og Hurtighed man kjører her i Byen. Vore Heste vare kun smaa, og det lod til, at de havde været i Tøiet lige fra den tidlige Morgen; men ikke destomindre kjørte vi den stive danske Miil paa mindre end en halv Time. Saasnart vi kom ud af Porten, saae vi Dagens klare og lyse Skjær, som Folk i Norden ikke kan gjøre sig noget Begreb om, lidt efter lidt gaae over først til en høirød, siden purpurfarvet, taaget og høist forunderlig Aftendæmring, som ikkun varede meget kort, men i denne korte s. 163Tid var et af de deiligste Phænomener, man kan tænke sig. De forskjellige Farver paa alle de mangfoldige Gjenstande omkring os, Havet, Bjerget, Husene og en stor, grøn Slette paa den nordvestlige Side af Vesuv, alle disse kraftige Farver vare dog ikke stærke nok til at modstaae Aftensolens Glød, og de smeltede ligesom bort for den ene røde Farve.

Endelig efter en halv Times Forløb kom vi til Resina. Det var næsten blevet mørkt. Værtshuset var opfyldt med mange Reisende, hvoraf den største Deel vilde samme Vei, som vi. Der var en Raaben og Skrigen uden Ende; dertil kom, at to Partier ragede uklart med nogle Eiere af Muulæsler, som de havde henvendt sig til. Jeg saae strar, at det bedste, vi kunde gjøre, var at bie, til Stormen havde lagt sig. Ikkun faa af Gjæsterne kunde faae en Begjæring opfyldt. Jeg forlangte et Glas Vand og var saa heldig at formaae en af Opvarterne til at gaae ud og hente det; men da han kom ind med Bakke og Glas i Haanden, rev en ung Englænder Glasset fra ham.

Langt om længe begave de fleste Reisende sig da paa Veien. Vi fik nu med stor Umage opdrevet nogle Muulæsler og forlode Resina, saasnart vi vare færdige. Det var et deiligt Maaneskinsveir, lidt kjøligt, men dog ikke ubehageligt ovenpaa Dagens Hede. Ligesom man kommer ud af Byen, træffer man paa begge Sider af Veien en Mængde Viingaarde, og Veien snoer sig imellem Murene, der omgive dem, temmelig steilt opad. Der seer man allerede Spor af gammel Lava. Da der ikke er megen Kjørsel paa denne Vei, er den ujævn, og Hjulsporene gaae imellem en Mængde fremspringende Lavahjørner. I de tilstødende Haver derimod har Luften og Menneskenes Flid frembragt paa Overfladen et tyndt Lag Muldjord, hvori Viinrankerne, der give den berømte Viin, Lacrimæ Christi, vore og trives bedre, end noget andet Sted i Verden. Det er forunderligt at see den gamle Kjæmpes Fod omgjordet med saa mange Byer og tilhørende Marker og Haver, og man kan med Føie spørge, om det s. 164er Vanen alene, der gjør, at Mennesker kunne leve saa trygt og roligt midt i denne Ødelæggelse og paa Grændsen af Naturens Rædsler.

11*

Eggen fik nu et ganske andet Udseende. Haverne og de opdyrkede Steder forsvandt, og man traadte ligesom

ind i en Ørk, hvor kun hist og her nogle enkelte Smaatræer og Buske mindede om enslags Vegetation i Jorden. Det gik endnu bestandig opad; men man maa ikke tænke sig Bjergets Skraaning som nedløbende i en jævn og lige Linie; tvertimod bestaae de forskjellige ældre og nyere Lavastrømme, som Veien hele Tiden gaaer over, af høist uregelmæssigt dannede, klippeagtige, større eller mindre Høie og Fordybninger eller Dale, saa at man allevegne seer Spor af de voldsomme Rystelser, der have frembragt dem. Det er et vildt Chaos og frygteligt Øde, saa at man næsten ikke drister sig til at drage derigjennem.

Det var henimod Midnat, da vi kom til den saakaldte Eremitbolig, der ligger ved Begyndelsen af en mindre steil Skraaning, som strækker sig lige hen til Keglen eller den øverste Deel af Bjerget. Det lille Huus beboes af en Munk, der har Tilladelse til, formodentlig for sin Ordens Regning, at holde enslags Beværtning for de Reisende. Den var imidlertid ikke af stor Betydenhed; daarlig Viin, lidt Brød og Suul var Alt, hvad han kunde byde de Andre. Vi havde, som sagt, forsynet os, og efterat have spist til Aften lagde vi os ned paa nogle usle Madratser, der laae i det ene Hjørne af det store Gjæsteværelse, for at nyde et Par Timers Hvile.

Klokken to vækkede Munken os igjen, idet han forkyndte os, at vi havde truffet det særdeles heldigt. Ved dette Budskab glemte vi baade Søvn og Træthed, sprang op, toge os en lille Hjertestyrkning, og saa ud i Natten, hvor Maanen endnu stod høit paa Himlen. Der havde imidlertid reist sig en kold og gjennemtrængende Blæst, saa at jeg just ikke kan sige, vi vare vel tilmode, da vi skulde til at tilbagelægge den sidste og vigtigste s. 165 Deel af Veien. Denne gik fra nu af næsten bestandig over nyere Lava, end forhen, saa at vi kun med stor Besværlighed kunde komme over den. Her var intet Træ og ingen Busk at see, samme Øde, som forhen, men Rifterne vare endnu dybere, og Overfladen mere ujævn. Efter en halv Times Forløb havde vi naaet Foden af Keglen. Her laae en Mængde store, nedrullede Trachytblokke, hvor vi bandt vore Æsler fast for at begynde en møisommelig Vandring. Føreren begyndte nu at instruere os, men blev hvert Øieblik afbrudt ved det stærke Bulder inde i Bjerget, der kun kan sammenlignes med Tordenbrag. Allerede førend vi kom til Eremituset, havde vi fra Tid til anden seet mørkerøde Dampskyer stødes ud af Keglen. De toge sig underligt ud, da hele Egnen var oplyst af et blændende hvidt Maaneskin, og blot Keglen syntes at tigge i Skygge. Ru derimod begyndte lidt efter lidt de enkelte Udbrud at blive hyppigere; vi saae paa Uhret: næsten hvert tredie Minut hørte og følte vi et nyt Stød; selve Luen kunde vi ikke blive vaer; men derimod saae vi et rødt Skjær, der udbredte sig omkring Toppen, og en tyk, hvirvlende Røg, som først stod lige over Hovedet paa os og siden drog mod Øst. Det var særdeles heldigt, at Vinden havde dreiet sig og nu bar fra den Side, hvor vi vilde klattre op; thi ellers havde det vel neppe været muligt formedelst den neddryssende Aske og de mange Stene, som nok kunde faae en parabolisk Retning, naar de ikke vare altfor store. Vi havde nu hvilet os et Qvarteers Tid. Klokken var lidt over halv tre, da vi brød op igjen og begyndte alle tre jævnsides ved hinanden at klattre op ad selve Keglen. Det var mere trættende, end jeg havde troet. Asken var varm, paa sine Steder næsten brændende hed. For det meste sank vi een til to Fod tilbage, førend det var muligt at faae Fodfæste igjen. Af to Trin tabte vi sædvanlig det ene, hvilket ikke er forunderligt i den tørre Aske og paa en Skraaplan af henvend tredsindstyve Graders Heldning. Undertiden var En af s. 166os saa heldig at finde en Steen, som han kunde faae fat med Hænderne eller sætte sin Fod paa. Naar dette skete, hjalp han den næste efter sig, til han stod paa samme Punkt. To eller tre Gange traf vi paa større Klippestykker, hvor vi ganske udmattede søgte et Øiebliks Hvile. Paa denne Maade gik det langsomt fremad, til vi havde naaet Toppen. Jeg vilde netop til at see i Veiret, hvor langt der endnu kunde være til Enden, da Føreren standsede og raabte ned til os, at vi vare ved Indgangen til Fandens Huus. Det varede ikke heller længe, saa stode vi lige ved Randen af selve Krateret. Man forestille sig en femten til atten hundrede Fod dyb Dal, omtrent tre Fjerdingsvei i Omkreds, paa den ene Side rund, mod Østen lidt aflang, omgivet af snart afrundede, snart takkede og spidse, steile, paa sine Steder lodrette Klippevægge. Midt i denne Fordybning stod en lille Kegel, der omtrent kunde være fem hundrede Fod høi, og som for Øieblikket var det egentlig ildsprudende Bjerg. Fra denne udstødtes de gloende Masser og den omtalte Dampsky. Vi havde sat os lige ned ved Randen. Det var umaadelig koldt, og Blæsten tog bestandig til. Jeg havde stor Lyst til at stige ned i det sorte Svælg, om ikke for andet, saa dog for at varme mig lidt, da nogle Englændere Dagen i Forveien havde forsøgt samme Experiment og vare slupne heelskindede derfra. Der laae en Mængde Reisende ved Siden af os, som jeg lod spørge ved Føreren, om de havde Lyst til at deeltage, men det lod til, at de ikke vare meget kuldskjære. Det prægtige Fyrværkeri vedblev imidlertid uafbrudt med nøiagtigen bestemte Mellemlum. Dette Phænomen var især mærkværdigt, synes mig. En egentlig Flamme kunde jeg ikke tydelig skjelne; det forekom mig snarere at være en umaadelig stærk Lysning. Formodentlig tændtes og erploderede Brinten inde i selve Keglen i samme Øieblik, som den kom i Berørelse med den atmosfæriske Luft, der nok kunde trænge dybt ind i Svælget, mens det var roligt. De meget store Stene bleve gjerne kastede op i een og s. 167samme Høide; kun to Gange var Forskjellen mærkelig. Naar de saa med huult Bulder vare faldne ned igjen i det lille Krater eller trillede ned ad den udvendige Side, drev Røgen bort, Alting blev taust og mørkt igjen, og Ingen skulde have troet, at denne dybe Dal om et Øieblik vilde frembyde en oprørt Naturs Rædselsscener, hvis man ikke nede i den store Kraterbund var bleven nogle smaa, gloende Forhøininger vaer, de saakaldte Fumaroler, hvor den sydende Lava piblede frem og løb ned, indtil den fandt en Gjennemvei til Dybet igjen. Ellers havde Alt et fredeligt Udseende, og Maanebelysningen bidrog ikke lidet til strar at udslette det øieblikkelige Indtryk, indtil der skete et nyt Udbrud; hvorpaa man da atter sad og ventede, ligesom det kunde være Rakter, man skulde see opstige.

Efter saaldes at have vænnet mig lidt til dette usædvanlige Skuespil, besluttede jeg ene at stige derned, da

hverken de Andre eller min Ven havde Lyst dertil. Føreren var strar villig til at ledsage mig og meente, at det netop i Dag kunde skee uden al Fare, især naar jeg vilde tillade, at en af hans Kammerater fulgte med derved. Dette tillod jeg naturligviis gjerne, og efterat have forsynet os med nogle Touge og lange Stænger, begave vi os hen til det Sted, hvor Nedstigningen, efter deres Sigende, alene var mulig. Den ene steg nu først ned af en steil Fjeldskrænt. Da han med stor Umage havde naaet et Punkt, hvor han kunde staae, bandt jeg et Reb om Livet, hvis Ende den anden Fører holdt, og klattrede forsigtig ned i Dybet. Tilsidst kom den anden ned til os. Herfra var det egentlig, at Faren begyndte. Foden af den steile Klippevæg, paa hvis Rand vi stode, kunde man ikke see formedelst en Mængde opstigende svovlsure Dampe. Jeg gjorde Førerne opmærksomme paa denne Omstændighed; men det lod til, at de kjendte Veien meget nøie, hvorfor jeg da ogsaa, da det ikke kunde være anderledes, gav dem fri Raadighed over Alt, hvad jeg eiede, nemlig mit skrøbelige Liv og Legeme. De viste mig nu nogle Huller, som de s. 168 havde faaet hugget, og ved hvis Hjælp det ikke syntes umuligt at klatte ned, naar man havde Lyst at vove Halsen. Den ene begyndte strar paa dette Vovestykke, og efter nogle Minuters Angest og Venten raabte han gjennem Dampen op til os, at han stod paa et sikkert Punkt. Derpaa blev jeg formelig hisset ned, kom hurtig, skjøndt med stor Besværighed for Aandedrættet igjennem Dampen og stod endelig ved Siden af Føreren paa en smal, fremspringende Steenblok. Den kunde neppe rumme fire Personer, hvorfor jeg ikke var rolig, førend den anden ogsaa var kommen ned til os, da et Feiltrin af ham og derved hans Fald uundgaaelig vilde have styrtet os ned i Afgrunden. Nu opmuntrede Førerne mig og sagde, at den egentlige Fare var forbi, hvorfor vi da ogsaa alle tre vare ved godt Mod.

Istedetfor at stige lige ned, hvilket var umuligt, søgte vi, ved at klatte om til den høire Side paa en mindre steilt nedløbende Skrænt, at naae hen til det Sted, hvor Sidevæggene vare bedækkede med et tykt Lag Aske. Herfra skjød vi ned med en utrolig Fart, man behøvede neppe at flytte Fødderne, naar man blot iagttog den Forsigtighed at undgaae store Stene og fremspringende Kanter. Endelig havde vi naaet den synlige Bund af Krateret; endnu laae der en Mængde Porphy- og Granitblokke, som Ilden nede i Jordens Skjød, hvorfra de vare komne, ikke havde forandret i mindste Maade, og derpaa stode vi ved Bredden af selve Krateret. Jeg siger Bredden; thi naar man fraregner Farven, saae Bunden af denne Dal omtrent ud, som det kunde være en tilfrossen Indsøe, hvor tykke Jiskampe ved en stærk Vind ere blevne lagviis skudte hen over hverandre og saaledes danne større og mindre Jisflager. Denne Skorpe skjulte altsaa det egentlige underjordiske Værksted. Førerne betraadte den først med forbausende Dristighed, og jeg fulgte lige bagefter dem. Deres Hensigt var at føre mig saa tæt som muligt hen til den lille Kegle, der stod i Midten af den store Slette. Veien kunde vi ikke tage fejl af, og lidt s. 169 efter lidt indsaae jeg, at det ikke var saa farligt, som jeg havde troet; thi Førerne pleiede først at undersøge, om det Stykke Lava, som de skulde springe over paa, var tykt nok til at bære os, hvilken Undersøgelse ikke faldt vanskelig, da der mellem de enkelte Lag som oftest var brede Revner, hvorigjennem man tydeligt kunde see nede i Afgrunden den gloende, næsten boblende Ildmasse. Imidlertid naaede de ikke aldeles deres Hensigt; jo længere vi gik fremad, desto utaaleligere blev det at gaae paa den brændende hede Skorpe; desuden bleve Rifterne bredere og hyppigere, og vi saae undertiden til vor ikke ringe Forbauselse, at der dannede sig smaa Forhøininger paa Steder, som vi nylig havde forladt, som vare Vulkaner i det Smaa, og hurtig dannede et lille Krater med Røg og Lavastrøm. En Kobbermynt, som jeg lod ligge et Par Minuter ovenpaa en saadan gloende Lava, havde vel beholdt Præget, men Overfladen var oryderet og havde enkelte grønne og blaae Pletter, formodentlig kulsuurt Kobber. Den med Jern beslaaede Ende af vor ene Stang holdt jeg omtrent ti Minuter, til Skaffet begyndte at ryge; den havde ligeledes oryderet sig paa Overfladen, og jeg troede at opdage en ringe Grad af magnetisk Polaritet, da jeg holdt den til Tappen af min Uhrnøgle. Disse Forsøg og lagttagelser opholdt os en halv Times Tid; men for at Tilbagetoget ikke skulde blive os afskaaret, overtalte jeg min egen Fører til at vende om igjen. Det syntes desuden reent umuligt at naae hen til den lille Kegle, paa hvis Midte der havde dannet sig en Aabning, hvorigjennem en bred Lavastrøm vældede ud, lige hen imod os. Den anden derimod havde Lyst at see denne nye Strøm i Nærheden og gik videre frem, medens vi søgte at komme i Land. Det var paa den høie Tid, vi gjorde det; thi det var allerede blevet høilys Dag; hvor vi forhen havde seet Ilden, var nu blot Nøgen synlig. Rundt omkring i Dalen havde der dannet sig en Mængde større og mindre Fumaroler, et Beviis paa at Skorpen begyndte s. 170 at blive usikker. Imidlertid forøgede hvert Øiebliks Nølen vor Fare; med sin lange Stang stødte Føreren bestandig foran sig for at undersøge, om der var sikkert, og saaledes gik det hurtigt fremad uden Hindring, indtil vi vare komne hen til de store, omtalte Steenblokke, hvor vi satte os lidt ned til Hvile. —

Solen var nu kommen et godt Stykke frem over Horizonten og oplyste største Delen af Krateret. Store Dampskyer svævede og bølgede allevegne op og ned ad Fjeldvæggene; over Bunden laae et Taageslø, ligesom det kunde være en Eng eller Sø, man saae ud over. Alt, hvad der saaes igjennem disse Dampskyer, var en broget Afverling af grønne og gule Farver, lutter Svovlformationer, som bedækkede den egentlige Fjeldmasse. I Frastand skulde man næsten troe, at det var Urter og Buske, der hang ned af Klipper, og over denne usigelig skjønne Mangfoldighed af Former og Farver hvælvende sig en reen og klar Morgenhimmel, medens den store Kegle i Midten af Krateret utrættelig vedblev at sende Røg og Stene op i dens Blaa.

Derpaa fulgte vi samme Vei op igjennem Asken, som vi vare komne nedad. Da vi havde klattret et godt Stykke, forekom det os mistænkeligt, at den anden blev saa længe borte. Vi kunde endnu, forsaavidt Dampene tillode det, oversee hele Veien hen til Keglen; men intetsteds var han at finde. Ved Hjælp af en god

Kikkert opdagede jeg ham endelig omme paa den sydlige Side, løbende frem og tilbage, da Skorpen var sunket mellem Keglen og os, og der ingen anden Udvei var for ham end at gaae langs med Randen af Kraterbunden i en betydelig Halvcirkel, og det saa hurtigt som muligt, da det Hele truede med at komme i Bevægelse. Dampene vare nærved at qvæle ham; det saae man tydeligt paa, at han holdt et Lømmetørklæde for Munden og viftede undertiden med det for at skaffe sig Luft. Med Eet reiste sig en lille Forhøining, s. 171 som blev større og større, og omsider maatte være bleven meget betydelig, da den kastede Stene ud, ligesom den store. Føreren befandt sig lige bag ved den. Vi stode længe og saae allevegne omkring, men kunde ikke blive ham vaer. Enhver Vei syntes nu at være ham afskaaret, med mindre der skulde være en Opgang i den østlige Ende af Krateret, hvilket Føreren imidlertid benegtede. Vi maatte derfor overlade ham til sin Skjæbne, og min Ledsager trøstede mig med, at hans Kammerat var en Mand, der var bekjendt for sit usædvanlige Mod og Aandsnærværelse. Vi fortsatte altsaa vor besværlige Vei, kom op forbi det slemme Sted, som før er omtalt, og vilde just til at klavre op ad den sidste Fjeldvæg, da vi pludselig hørte En raabe dybt nede i Dalen. Det var ham; han kom endelig udmattet, sort og guul over Ansigtet og hele Kroppen, med forsvedne Klæder, og fortalte nu, efter en lille Pause, idet vi fortsatte Veien, at han kun med Nød og Neppe var kommen om i den østlige store Dal, tværs igjennem en qvælende Røg, og adskillige Gange var bleven truffet af nedfaldende Stene, hvoraf dog ingen heldigviis havde været saa stor, at den kunde dræbe ham. Her havde han taget Mod til sig, og havde i sin Fortvivlelse løbet hen over Lavaskorpen, idet han havde holdt sig saa nær til Randen som muligt. Iøvrigt var han saa fortunlet, at han ikke kunde give mig nogen nøiere Besked, da jeg begyndte at spørge, hvad han da egentlig havde seet i den østlige Ende af Krateret.

Derpaa stege vi alle tre ud af det dybe Svælg og ilede om til min Reisefælle, som var i største Angest over, at det havde varet saa længe. Vi stode endnu en Stund deroppe, og glædede os ved den vide Udsigt over Land og Hav. Rundt omkring os den frodigste Livsfylde, og lige bag os Dødens og Ødelæggelsens Billede — to Contraster, som man ikke allevegne finder Mage til. Morgenvinden forfriskede mig lidt igjen; vi s. 172 glæde i en Fart ned til vore Muulæsler og naaede snart Eremitagen, hvorfra vi efter et kort Ophold kom ned til Resina. Her ventede Vognen paa os, der har bragt os til Pompeji, hvor vi med Vedkommendes Tilladelse agte at opholde os i to samfulde Dage.